Doğan Kardeş

Düüüüüt!...

Sayı
358

Krş.
15

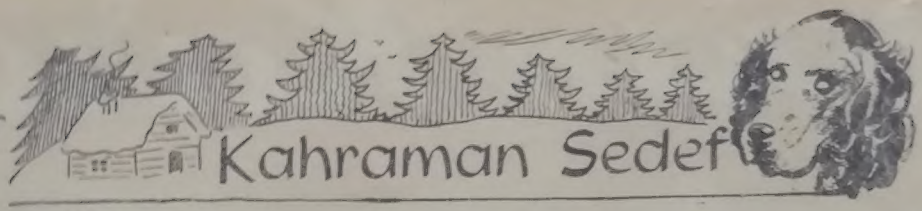

Ah Çavuş yanında olsaydı hemen onu çözer ve beraberce onların hakkından gelirlerdi. Halbuki şimdi bu küçük kızı ona emanet etmişlerdi. Onu sapasağlam kulübeye kadar götürmek lâzımdı.
Pat adamları görmedi bile. Birden neye uğradığını şaşırdı. Sedef kızağı çevirmiş ve bir hamlede ileriye atılarak olanca hızıyla koşmaya başlamıştı. Pat, az kalsın düşecekti : «Dur Sedef dur» diye bağırıyordu, fakat köpek onu hiç dinlemiyordu. Arkalarından bir silâh patladı. Sedef hızını artırdı. Kurşun bir yere dokunmadı, Adamlar ellerine geçen fırsatı kaçırdıkları için söylendiler ve kurşunlarını ziyan etmemek için artık ateş etmediler. Fakat kızağı sürenin sekiz yaşında bir kız olduğunu, akıllarından bile geçirmediler.
Sedef, polis kulübesine varınca durdu. Pat hiç birşeyin farkında olmadığı için heyecanla bağırdı «Jim Çavuş, Sedef eve gelirken o kadar çok koştu ki, az kalsın kızak devrilecekti.» Jim Çavuş ta Sedefe sordu : «Ne oldu sana aslan ? Kurt mu gördün? »

Pat onun yerine cevap verdi : «Hiç bir şey görmedik ama, eve dönerken bir ses işittik. Silâh sesine benziyordu.»
«Herhalde birisi, ava çıkmış olacak ! Haydi sen içeri gir de üşüme. Postacı geldi, biraz sonra burada olacak.»
Biraz sonra postacı geldi. Paketi masanın üzerine bırakarak soyunmağa bağladı : «Aman. burası mis gibi kahve kokuyor. İyiki buraya geldim» dedi. Sonra masaya bıraktığı pakete uzandı ve sordu : «Bu paket Bayan Pat Blaine gönderildi. Acaba siz kim olduğunu biliyor musunuz ?» Pat utanarak cevap verdi :
«Benim.» Postacı gülerek : «Bak, sahi unutmuştum.» dedi ve paketi ona uzattı.
Pat güçlükle paketi açtı. İçinden sarı saçlı, mavi gözlü bir bebek çıktı. Pat, hemen onu kollarının arasına alıp saçlarını okşamaya başladı. Şimdiye kadar, hiç böyle güzel bir oyuncak görmemişti. Jim Çavuş onu sevindirdiği için memnundu. Tam kızcağız bebeğin babası tarafından gönderilip gön-

derilmediğini soracaktı ki, Jim Çavuş hemen : «Haydi Soupy, kalk yıkan yemek yiyeceğiz» diye postacıya işaret etti.
Jim Thorne Çavuşa da bugün evden ve merkezden mektuplar gelmişti.
Evden geleni hemen okuyup iç cebine yerleştirmişti. Onu asıl düşündüren şey merkezden gelen mektuptu. Merkez âmiri : «Herkesi göz hapsine al ! Kimseye güvenme» diye yazıyordu. Bu merkez âmirine de ne olmuştu ? Neden herkes göz hapsine alınıyor, niçin kimseye güvenilmiyordu ? Demek artık Danny ile Mac Donald'dan bile şüphe etmesi lâzımdı. Hatta şu odada beraber yatıp kalktığı postacıdan bile.

BELKİ ALTI, BELKİ DE YEDİ.

Gün ağarmadan Pat, Postacı Andrews ve Jim Çavuş kahvaltıya oturdular. Pat bebeğini kucağından bırakmıyordu. O kadar sevinmişti ki, Jim Çavuş'un Sedefi beraber alıp götüreceğini, kendisinin dükkânda Danny ve Mac amcalarla bir kaç gün kalacağını bile düşünmüyordu.
Bu arada postacı, Çavuşa döndü : «Beraber yola çıkalım bari» dedi. Jim Çavuş hemen cevap vermemek için fincanını ağzına götürdü. Aklavik'e Camerondan iki yol gidiyordu. Acaba postacı çavuşu niçin beraber götürmek istemişti. Sakın öbür tarafta şüpheli bir şey olmasın. Belki de

postacı da onlarla iş birliği etmiştir de Çavuşu oyalamak istiyor. Ne olursa olsun, Çavuş bir kere şüphelenmişti. Posta kızağı yüklenirken neler konduğunu öğrenmeğe karar verdi. Sonra postacıya : «İyi olur Andrews, beraber gidelim. Sonra ben senden ayrılırım» dedi.
Kahvaltıdan sonra postacı, dükkâna gitti. Arkasından da Çavuş kızağı alıp Pat'ı üstüne oturttu ve dükkâna götürdü. Posta kızağı yüklenirken Çavuş hiç ayrılmadı. Zaten herkes yardım etmek için oraya toplanmıştı. Bir çokları, Pat'ın etrafını almışlar onu okşuyorlardı. Jim Çavuş. Mac Donald'a «Bugünlerde meşhur olacaksın, bak herkes Pat'le meşgul» dedi. Mac Donald :
— Sahi öyle. Sen bir de Dann'yi görsen. Pat, bize gelecek diye sabahtan beri hazırlık yapıyor. Sen dönünceye kadar çocuk şımarmaz inşallah ! Yolculuğun uzun sürecek mi ?»
— Belli olmaz, hava iyi olursa çok kalmam, hemen dönerim.
Mac Donald bu söze pek inanmadı ama, başka bir şeyde sormadı. Yarım saat sonra Postacı Andrews ile Jim Çavuş yola çıktılar. Postacı önde, Çavuş arkada saatlerce gittiler. Çavuş artık postacıdan şüphelenmenin manasız olduğuna karar veriyordu ki, tam o sırada postacı kızağını durdurdu :

— Devam edecek —

Pul Köşesi :

Koleksiyon Meraklısı Meşhur Adamlar

Devlet başkanları ve diğer meşhur adamlar arasında koleksiyon meraklarının ne kadar çok yayıldığı öteden beri bilinmektedir.

Tanıdığımız meşhur koleksiyoncuların en eskisi Mısır firavunlarından (Tut-Ank-Amon) dur. Tarihçilerden öğrendiğimize göre bundan binlerce yıl önce (Tut-Ank-Amon) baston koleksiyonu yapmakta idi.

Orta çağın hemen hemen bütün hükümdarları da koleksiyon meraklısı idiler. Aralarında en akla gelmez eşyaları toplayarak koleksiyon yapanlar vardı. İlâh, resim, heykel, para, mozaik, taş, kutu, böcek ve at nalı gibi eşyaları toplayan meraklılara bugün bile rastlanmaktadır. Orta çağın dinî reisleri de, daha çok dinî hatıralar saklarlardı. Bunlardan zamanımıza kadar gelen çok kıymetli kitap koleksiyonları vardır. Bu koleksiyoncular sayesinde ilk çağlara ait birçok medeniyet eserleri bozulmadan saklanmıştır.

Yıllarca Avrupa'yı titreten Fransız İmparatoru Napolyon da meşhur bir koleksiyon meraklısı idi. Zaptettiği memleketlerde ne kadar güzel eserler, kıymetli koleksiyonlar varsa, hepsini kendi memleketine taşımağa çalışmıştı !

Alman İmparatorlarından Beşinci Karl'ın da saat koleksiyonu çok meşhurdu. Bu hükümdar ömrünün son yıllarında bir manastıra kapanarak zamanını saatleri arasında geçirmişti. Bütün saatlerini aynı saniyede çaldırmak için aylarca uğraştıktan sonra, bir gün başını sallayarak : «Saatlerle başa çıkamadıktan sonra insanlarla nasıl başa çıkılır?» demişti.

İngiltere kraliçesi Viktorya atkı meraklısı idi. Dünyanın her yerinden getirttiği renk renk, çeşit çeşit atkıları karşısına sıralar, onlarla beraberken en neşeli zamanlarını yaşadığını söylerdi.

Şimdiye kadar yapılan en soğuk koleksiyon hiç şüphesiz ki, yine bir İngiliz asilzadesine aittir. Bu adam, idam mahkûmlarının asıldıkları iplerden bir koleksiyon yapar ve zaman zaman karşısına geçerek zevkle seyrederdi !.

Koleksiyonculukta büyük ve acayip işlere girişenler arasında bazı Amerikalı milyarderleri de sayabiliriz.

KAMBUR AĞAÇ — Resmini gördüğünüz bu çam ağacı acaba niçin kardeşleri gibi dimdik büyümemiş te böyle kambur olmuş. Bunun sebebini hiç düşündünüz mü ? Coğrafya meraklısı kardeşler bunu herhalde bilirler. Bu ağacı hep aynı yönden esen devamlı rüzgârlar bu hale getirmiştir. Gittiğiniz yerlerde ağaçların eğimlerine bakarak oralarda rüzgârların en çok hangi yönlerden estiğini anlıyabilirsiniz.

* *

Bunların içinde, İspanya ve diğer Avrupa memleketlerindeki tarihi şatoları söktürerek, taşlarını sandık sandık Amerika'ya taşıtanlar ve orada yeniden kurduranlar bile vardır.

Evvelce buna benzer bir olay da Türkiyede olmuştu. Bergama'daki tarihi kazılarda çalışan Alman müteahassıslar, meşhur Akropol binasını Almanya'ya taşıyarak orada yeniden kurmuşlardı.

Meşhur koleksiyonlardan biri M. C. Rothscild'in pire koleksiyonudur ! Bu koleksiyonda 680 cins pire vardır. Bilginlerin şimdiye kadar keşfettikleri pire cinsleri de ancak bukadardır.

Diğer bir koleksiyon meşhur bestekâr Clapisson'a aittir. Clapisson, sadece üniformaların çeşitli büyüklükteki parlak düğmelerini toplayarak koleksiyon yapardı.

Amerikalı meşhur milyarder Henry Ford da, Amerika'da icad edilen her eşyadan birer örnek alarak çok büyük bir koleksiyon meydana getirmişti. Bugün bu koleksiyon bir müzede saklanmaktadır. Bu müzede salonlarında koskoca lokomotifler, uçaklar bile vardır.

Eski Mısır kralı Faruk, meşhur ve çok kıymetli pul koleksiyonlarından başka, boş kibrit kutusu, kumar fişleri, sigara tablaları ve sigara kutularından da bir takım koleksiyonlar yapmıştı.

Tarih boyunca çeşitli koleksiyonlara merak saran meşhurlardan sonra, gelecek yazımızda pul meraklısı meşhur adamlardan ve bunların koleksiyonlarından bahsedeceğiz.

Önder TÜZCET

İKİ GÜZEL MASAL KİTABI

İstanbul Radyosunun «Bir varmış, bir yokmuş» saatinde güzel masallarını dinlediğimiz Masal Babası Eflâtun Cem Güney'in bundan 5 yıl önce basılıp tükenen (ALTIN HEYBE) ve (AKIL KUTUSU) adlı iki masal kitabı yeniden basılarak satışa çıkarılmıştır. Birbirinden güzel ve gülünç olan bu kitapların fiatı 65 kr. dur.

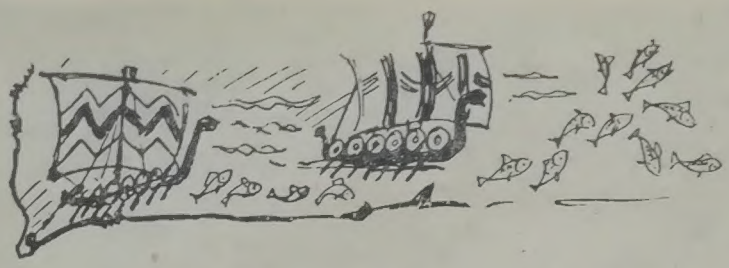

Güzel Bir Buluş

NORVEÇLİ balıkçılar ava çıkmağa hazırlanıyorlardı. Sahilden bu hazırlıkları imrenerek seyreden küçük Olaf aralarına katılmak için bir çare düşünüyordu.

Olafın babası ölmüştü. Ailesinde erkek yoktu. Balıkçılar arasında kendi mahallesinden Hialmar Babayı gördü. Ona sokuldu; muço olarak onu da yanlarına almasını rica etti. Balıkçılar Olafla alay ettiler. Hialmar Baba çocuğu tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra ağır ağır :

— Pekâlâ; dedi. Alacağım seni. Yalnız denizdeki hayat, mahalle çocukları ile oynadığın oyuna benzemez. İlkin seni ahçılıkta deniyeceğim.

Olaf sevinç içinde yelkenliye atladı. Hialmar Baba devam etti :

— Bize, öğle yemeği için seksen yumurtadan omlet yapar, seksen ringa balığı kızartırsın. Bunları yapamazsan, ilk uğradığım iskelede bırakırım seni.

— Seksen yumurta... seksen tane ringa...

Olaf bunları şaşkınlık içinde mırıldanırken Hialmarın teknesi yelken açtı.

Seksen yumurtayı nereden bulacak, omleti hangi tavada yapacaktı ? Gemide buna göre ocak bile yoktu... Ya balıklar !... Onları tutmak da Olafın vazifesiydi .

Olaf işe bundan başlamağa karar verdi. Oltayı alıp teknenin bir kenarına yerleşti. İlk tuttuğu balık sardalyaydı. Olaf onu tekrar suya attı.

— Sardalyayı ne yapayım, bana ringa lâzım !

Biraz sonra bir tekir balığı yakalandı. O da sardalya gibi talihli çıktı... Arkasından birkaç çeşit balık daha avlayan Olaf hepsini tutup denize attı. Nihayet oltasına bir parmak boyunda küçük bir ringa yakalandı. Olaf sevindi.

— Şeytanın ayağı kırıldı. Daha yetmiş dokuz tane tutmam lâzım ! dedi, balığı temizlemeğe koştu.

Olaf birdenbire parmaklarını şaklatıp, kahkahayla gülmeğe başladı. Öyle gülüyordu ki, balıkçıların hepsi etrafını aldılar; küçük miçonun delirdiğini sanmışlardı. Olaf ciddileşti, işine devam etti. Ateşi yaktıktan sonra balığı yıkadı, kızarttı. Sonra, kuyruğundan tutarak Hialmar Babaya götürdü.

— Reis, ısmarladığın yemeği hazırladım. Hem istediğinden de bol olarak...

Hialmar kaşlarını çattı.

— Sana, seksen kızarmış balıkla seksen yumurtadan yapılmış bir omlet ısmarlamıştım. Halbuki sen bana gözle görünmiyecek kadar küçük bir balık getirdin.

— Bir balık ama, içindeki yumurtaları sayarsan koca bir gemiyi besliyecek kadar olduğunu görürsün, reis. Her yumurtada bir ufak ringa balığı var. Sana, istediğinden âlâsını yaptım, reis !

Hialmar güldü, çocuğun omuzuna elini dostça vurdu :

— Aferim. İmtihanı kazandın. Senin bu işin içinden nasıl çıkacağını anlamak istediğim için böyle bir deneme yapmıştım.

Böylelikle Olaf denizcilikte ilk başarılı adımını atmış oldu.

★★★★★★★★★★★★★★★★★

★★★★★★★★★★★★★★★★★

BİR DEPREMİN HİKÂYESİ

BU hadise 1923 te, yani bundan 30 sene önce olmuştu. Hindistandan memleketime, Amerikaya dönüyordum. Japonyada da birkaç gün kaldım. Japonya Pasifik okyanusunda volkanik adalar üzerinde kurulmuş bir ülkedir. Buraya çiçekler memleketi denir. Fakat bu adalarda hiç deprem olmaz, bilhassa Ağustos ve Eylül aylarında. Eylülün birine rastlayan o çarşamba günü de Japonyanın başkenti olan Tokyo da bir otelde oturuyordum. Ortada az sonra vukuu bulacak felâkete dair hiçbir işaret yoktu. Herkes kendi işiyle meşguldü. Sabahleyin çıkıp biraz şehri dolaştıktan sonra öğlen vakti otele dönmüş, odamda oturuyordum. Birdenbire dışarda müthiş bir gürültü duydum. Ne olduğunu tahmin etmeme vakit kalmadan otel binası şiddetle sarsılmağa, eşyalar sallanmağa ve devrilmeğe başladı. Koridordaki bütün lâmbalar sönmüş her taraf zifiri bir karanlığa gömülmüştü. Oturduğum sandalye sihirliymiş gibi iki yana sallanıyor hiç yerinde duramıyordu. Koridora fırladım. Diğer odaların da kapıları teker teker açılıyor ve herkes biran önce dışarı çıkabilmek için merdivenlere hucum ediyordu. Bahçedeki havuz dalgalı bir denizi andırıyordu.

Ayakta durmak mümkün olmadığı için çimenlerin üstüne oturduk. O sırada ikinci bir sallanma oldu. Otel binası yıkılacakmış gibi çatırdıyor, iki yana sallanıyor ve her defasında sanki bu sefer yıkılıyormuş gibi oluyordu. Toprak, motorü

çalışan bir otobüs gibi durmadan titriyordu. Az sonra otelden ve şehrin diğer kısımlarından yükselen dumanları görünce zelzele felâketinin müthişliğini daha iyi anladık. Bu yangınlara sarsıntı esnasında devrilen soba ve mangallar, kontak yapan elektrik sigortaları sebeb olmuştu.

İtfaiyeye haber vermeğe uğraşmadık bile. Çünkü şehrin bazı kısımlarında evler yıkılmış, yollar tıkanmıştı. Zaten bina bir taş yığını haline gelmişti.

Amerikaya gitmekte olan yolcuları limanda yatan bir Amerikan harp gemisine bindirdiler.

Günlerce memleketimdeki arkadaşlarım ve ailemle haberleşemedim.

Benim çoktan öldüğümü zannedenler beni görünce ne kadar sevindiler bilseniz.

Bu korkunç deprem Japonyada, hattâ dünyada insanlığın hatırladığı en büyük depremdi. Şehirde sarsıntıya dayanıklı binalar çok olduğu halde Yokohama tamamen yıkılmış, Tokyo'nun da büyük bir kısmı sarsıntı ve yangından harab olmuştu.

Ceviren : *Tuğrul ÇAĞIL*

★

MERAKLI ŞEYLER

★ Sağır dilsizler deniz tutması nedir bilmezler.

★ Tarla fareleri peynir sevmezler. Bu cins fareleri kapanla yakalamak istiyenlere İngiltere Ziraat Bakanlığı yem olarak yulaf kullanmalarını tavsiye etmiştir.

★ Örümcekler, sekiz tane gözleri olmasına rağmen, bir şeyi ancak 20 santim uzaktan görebilirler.

★ Kuşlar bizden çok daha uzakları görürler. Meselâ, akdoğan birbuçuk kilometre ötesini görebilir.

★ En büyük yumurta devekuşu yumurtasıdır. Ondan daha büyük bir yumurta vardır ki, Madagaskar adasında yaşıyan ve «Epipormit» denilen bir kuşun yumurtası idi, fakat bu kuş nesli artık tükenmiştir.

★ Bütün örümcekler ağ örmez. Hepsi iplik çıkarır, fakat ağ örenler ancak bir cinstir.

★ Tırnaklarımız saniyede bir milimetrenin milyarda ikisi kadar uzar.

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

10

Ama kapı bir türlü açılmıyordu. Yılmaz «Kapıyı açmak için ben bir çare buldum» diye bağırdı.

Az sonra büyük bir taş getirdiler. Asılı duran zincirlere sıkıca bağladılar. Yılmaz «Tamam» dedi.

Zinciri geri çeken zenciler birden bire taşı bıraktılar. Kapı büyük bir gürültü ile açıldı.

Hepberaber içeri daldılar. Onları gören saray muhafızları ateşe başladılar.

Bizimkiler geniş salondan geçerken eli silâhlı muhafızlar görüldü.

Salonun kapısı yavaşça açıldı.

Yılmaz elindeki tokmağı kaldırıp bekledi.

— Devam edecek —

CANLI ENGEL

Çeviren : *Nihal Yalaza TALUY*

KAYEN harası baş jokeyi Dany Salliwan mektubu okuduktan sonra yüzünü buruşturdu. Keyfi kaçmıştı... Dayısı John Brak, 14 yaşındaki oğlunu harasına gönderiyor, ona ağabeylik etmesini rica ediyordu. Dayısiyle hara sahibi askerlik arkadaşı olmasalar Dany küçüğü atlatacak veya başka bir haraya gönderecekti. Fakat bu durumdada cesaret edemiyordu. Hele patron ertesi sabah :

— Dany, öğle treniyle dayızaden geliyor. Çocuğu istasyondan al ! deyince amirinin sözünü dinlemekten başka çare kalmadığını anladı.

Haris kıskanç bir adam olan Dany, Jack'ın yaradılıştan jokey olduğunu, küçüklüğünden beri vaktini atlar arasında geçirdiğini biliyordu. Jack dayızadesine kavuşmaktan pek memnundu. Onunla iftihar ediyor, onun gibi iyi bir jokey olarak yetişmek istiyordu.

Dany, çocuğu yanına almadı. Jokey çıraklığını yapan öbür çocuklar arasına yerleştirdi. Jack'a daima onlardan fazla vazife veriyor, yaptığı işlerden hiçbir zaman memnun görünmüyordu. Bir gün sözde iyi eğerliyemediği bir at için çocuğu azarlarken hara sahibi sessizce arkalarında durup dinledikten sonra :

— Haksızsın Dany, dedi. Jack'ın hem işi iyi, hem de eli çabuk.

Hırçın, kendini beğenmiş baş jokeyi, sevmiyen öteki jokeyler de ona inat olsun diye, Jack'a daha çok yakınlık gösteriyorlardı. Temiz ruhlu bir çocuk olan Jack dayızadesinin gösterdiği soğukluğun sebebini anlamıyor, elinden geldiği kadar onu memnun etmeğe çalışıyordu. Bir gün odasına soluk soluğa girdi.

— Müjde Dany ağabey ! Patron yarın engelli koşuya benim de katılacağımı söyledi. Gidip Mickey'imi hazırlayayım.

Mickey, ayağı hafif, hassas bir attı. Dany alaylı alaylı gülümsedi. Harada onun Polka'sını geçecek at yoktu !

★

Koşuyu seyredenler, ikinci engelden sonra Mickey'in Polka ile başa baş koştuğunu gördüler. Jack'ın arkadalariyle büyük jokeyler :

— Dayan Jack !..

— Aferin küçük !.. diye bağırışıyorlardı.

Yaşlı bir antrenör, ellerini boru şeklinde ağzına götürerek çocuğa öğüt veriyordu :

— Boynuna yat... Hayvanın üzerine eğil !

Sonuncu engele yaklaştılar. Birdenbire atlılar arasında bir karışıklık oldu. Engeli birinci olarak, bütün koşanları çok geride bırakarak Polka'nın üzerinde Dany Salliwan atladı. Öbür jokeyler hayvanlardan inerek yerde yatan Jacke koştular.

Arkadaşlarının yardımiyle güçlükle yürüyen küçük jokey, nasıl düştüğünü soranlara :

— Anlıyamadım, bu nasıl oldu ? diye hayret içinde cevab veriyordu.

Doktor, çocuğun sağ dizkapağında çatlak buldu. Bir müddet alçıda kaldıktan sonra ayak tamamiyle iyileşinceye kadar Jack'ı köye, çiftliğine yolladılar. Yeni hayata ve mesleğine ısınmış olan Jack çok üzgündü. Fakat evde de, vakayı öğrenmek isteyenlere, kısaca :

— Kaza oldu; diye cevap vermekle yetiniyordu.

Tam engeli aşmak üzereyken Dany Salliwan'ın kırbacının sapındaki demir topuzla dizine olanca hızıyle vurduğunu burada da kimseye söylemedi. Çünkü o da, bunun bir kaza olduğunu sanıyordu.

★

Sonbaharda izin ayını geçirmek üzere Dany Salliwan da köye geldi. Evi Jack'ların çiftliğine yakın olduğu halde seyrek uğruyordu.

Bastonla yeni yeni uzunca gezintilere çıkmağa başlıyan Jack bir gün yol kenarında irice bir taşa oturmuştu. Dere üstünden geçen, tahtaları yer yer çökmüş eski köprüye bakıyordu. Uzaktan bir atın yaklaştığı duyuldu. Jack'ın tecrübeli kulağı, hayvanın dörtnala koştuğunu sezdi.

— Dany Salliwandan başkası olamaz... Köprünün sakatlığından haberi yok....

Dörtnala geçerken; köprünün başındaki yağmurdan, güneşten solmuş «Buradan geçilmez» yazısını farkedemiyeceği muhakkaktı. Köprüyü çökertip atıyla beraber dereye düşecekti...

Jack, ne olursa olsun buna engel olmağa karar verdi. Köprünün en tehlikeli yerinde durdu. Bastonunu yolu kapamak istiyormuş gibi uçlarından tuttu. Dany Salliwan ancak köprüye tamamen yaklaşınca orada duran çocuğun farkına vardı. Dörtnala koşan atını durduramazdı artık... Yaptığı hareketin manasını anlamadığı için öfkeyle :

— Eğil aptal !.. Başını koru !.. diye haykırdı.

Jack, geçirdiği tehlikeyi biliyordu. At ona çarpsa tahta aralıklardan hem de yaralı olarak dereye düşecekti... Gözlerini yumdu, başını eğdi. Fakat dayanamadı, hayvanın atlayışı anında gözlerini açtı.

Dany Salliwanın muhteşem safkan atı, ayaklarını âdeta gövdesi hizasına uzatarak çocuğun üstünden uçar gibi atladı. O anda çürük tahtalar köprünün iki ucundan sarsıldı. Jack kendini kenara dar attı; köprünün ortası çöktü.

Küçük dayızadesinin yüzüne bakamıyan Dany Salliwan :

Koşuda sana yaptığım hareketle seni öldürebilirdim, dedi. Beni affedecek misin Jack ?

— Unutalım bunu Dany ağabey. Patronumuz daima, «Bir jokey kuş gibi hafif olmalı» demez mi ? Kinin verdiği ağırlığı içimde nasıl taşırım !

ODUNCU İLE KARISI

VAKTİYLE kıralın biri ormanda avlanırken yolunu şaşırmıştı.. Sarayına gidecek bir yol ararken kulağına bir takım sesler geldi. Sesin geldiği tarafa yaklaştığı zaman bir erkekle bir kadının bir ağacı kesmekte olduklarını gördü. Kadın :

— Havva anamız da amma obur şeymiş. Hiç düşünmeden elmayı yemiş .Tanrının buyruğunu dinleyip de yemeseydi; biz de böyle her gün çalışmazdık, diye söyleniyor, kocası da :

— Havva anamız obur olabilir, fakat Âdem babamız da Havva anamızın her dediğini aynen yapacak kadar akılsızmış. Onun yerinde ben olsaydım da bana bu elmaları yememi söyleseydin suratına bir tokat aşkederdim ki... diye cevap veriyordu.

Kıral bunlara yaklaşarak :

— O kadar zahmet çekiyor musunuz? diye sordu.

— Evet, diye cevap verdiler.

Kıral :

— Gelin benimle beraber, hiç çalışmadan sizin karnınızı doyurayım, dedi.

Bu esnada kıral arayan subaylar geldiler. Oduncu ve karısı bu adamın kıral olduğunu anlayınca hem şaşırdılar, hem de sevindiler.

Saraya dönünce kıral bunlara güzel elbiseler verdi, bir araba ve seyis hediye etti. Her gün 12 kap yemek gönderdi. Bir ay sonra yemek kapları yirmi dörde çıkarıldı. Fakat masanın ortasına ağzı kapalı ayrı bir sahan konuldu.

Oduncunun karısı meraklanarak bu sahanın kapağını açmak istedi. Fakat subaylardan biri bu sahana ilişmenin kıral tarafından yasak edildiğini söyleyince kadın elini çekti.

Subaylar ve uşaklar dışarı çıktıktan sonra oduncu, karısının yemek yemediğini ve mahzun mahzun köşede oturduğunu gördü. Karısına «Nen var ?» diye sordu. Karısı :

— Masanın üstündeki bu güzel yemeklerden değil, kapalı sahanın içindekinden yemek istiyorum da..., diye cevap verdi.

Kocası :

— Sen deli misin, dedi, kıral bu sahanın açılmasının yasak olduğunu söylemedi mi ?

Karısı :

— Kıral haksızlık ediyor, sahanın içinde ne olduğunu görmemizi istemiyorsa masanın üstüne koydurmasaydı, diyerek hemen ağlamaya, kocası bu sahanı açmak istemezse kendini öldüreceğini söylemeğe başladı. Oduncu karısının ağladığını görünce fena halde canı sıkıldı ve kendisini memnun etmek için elinden geleni yapacağını bildirdi ve bunu söyler söylemez de sahanın kapağını açtı. Sahandan küçük bir fare fırlamaz mı ? Yakalamak için hemen arkasından koştular. Fakat nafile, fare bir deliğe girip saklandı.

Bu arada kıral da içeri girerek farenin ne olduğunu sordu

Oduncu :

— Sevgili kıralım, dedi, karım sahanın içinde ne olduğunu anlamak için başımı şişirdi. Ben de istemiyerek sahanı açtım, fare de sahandan kaçtı.

Kıral :

— Gördünüz mü ? dedi, hani oburluğundan dolayı karınıza bir tokat atacaktınız ? Bilmem söylediklerinizi unuttunuz mu ? Siz yaramaz bayan, siz de kendinizi Havva anamızdan yüksek bir yaratık sanıyordunuz. Demek ki değilmişsiniz. Açılmamasını yasak ettiğim bir sahanı siz de açtırdınız. Haydi gözüm görmesin, ormandaki işinize dönün ve bir daha Havva anamız böyle yaptı, Âdem babamız şöyle etti demeyin. Suç sandığınız şeyleri bakın siz de tekrarlıyorsunuz.

V. ŞEREFLİ

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

YAZISIZ HİKÂYE

İLK BAHAR

İşte geldi ilk bahar,
Çok neşeli tarlalar.
Tomurcuklar açıldı,
Mis kokular saçıldı.

Papatyalar içinde
Gezinelim koşalım
Güzel kelebeklere
Hep birden koşuşalım.

Bugün bizim günümüz
Bayram ve düğünümüz
Ufağımız büyüğümüz
Dağılırız kırlara.

Bir tepeden bakarsan
Bütün çiftçiler kırda
Kimse bulunmaz köyde
Herkesin işi orda...

Tohumunu ekenler,
Çapasını çekenler,
Kazmasını kazanlar.
Tembel bulunmaz burda...

Bahri UZ

ANDERSEN'den BİR MASAL:

HAKANIN ARADIĞI BÜLBÜL

Çeviren: Hale Taylan

VAKTİLE Çinde gayet zengin bir hükümdar vardı. Bu hükümdar her tarafı porselenden yapılmış gayet güzel bir sarayda oturuyordu.

Sarayın parkında en nadide çiçekler yetişmekteydi. Park o kadar büyüktü ki, bahçıvanı bile yıllardan beri her tarafını gezip dolaşmamıştı. Park çiçek tarhlarından ormana doğru genişliyor ve gökyüzüne doğru uzanan ağaçların gölgeleri mavi göllerin sularına aksediyordu. Bütün bunları aştıktan sonra bu büyük park sahilde sona eriyordu.

Bu sahilde büyük şemsiyeleri andıran ağaçlar yetişiyordu. İşte bunların birinde bu güzel sesli bülbülün yuvası vardı. Bu bülbülün sesi okadar güzeldi ki, ötmeye başlar başlamaz fakir balıkçılar bütün dertlerini unutup bülbülü dinlerlerdi.

Dalların arasından gelen bu tatlı sesi duyanlar bütün kederlerini unuturlardı.

Dünyanın her tarafından seyyahlar gelip hükümdarın porselenden sarayını, parkını dolaşıp sahilde büyük şemsiyeyi andıran ağaçların arasından bülbülü dinledikten sonra «Hükümdarın pek çok kıymetli şeyleri var, ama en kıymetlisi bu bülbüldür» derlerdi. Seyyahlar memleketlerine dönünce Çinde gördüklerine dair uzun uzun yazılar yazarlar, bülbülü öve öve bitiremezlerdi.

Bu yazılar herkes tarafından beğenilip birçok dillere ve çinceye de tercüme edilmişti.

Birgün Çin hükümdarı sarayındaki güzellikleri anlatan bu yazıları zevkle okurken birdenbire alnını karıştırıp «Bülbül mü? Bu da ne? Hiç duymamaştım!» diye hayret etti. Yazıya devam ederken birdenbire kitabı kapatıp:

«Bu bir kuş olacak, ne garip, hiç şimdiye kadar duymamıştım. Kendi topraklarımda yaşıyor da ben bunu yabancıların yazdığı kitaplardan öğreniyorum!» diye düşündü. Öfkeyle ellerini çırptı. Hemen içeri girerek yerlere kadar eğilen vezire kızgın bir tavırla:

«Benim memleketimde bir bülbül yaşıyormuş da bana şimdiye kadar niye söylemediniz?» diye çıkıştı.

Vezir de: «Herhalde saraya lâyık bir dilber değildir.» diyerek kendini aklı sıra müdafaa etmek istedi.

Hakân: «Senin kadın dediğin bir kuştur. Bu akşam yemekten sonra bana şarkı söylemek için buraya getirilmesini emrediyorum. Ona gayet nazik muamele edin, dünyaca tanınmış bir sanatkârdır.» dedi.

Vezir derhal araştırmaya başlayacağını söyleyip dışarı çıktı.

Saraydaki bütün vezirlere teker teker danışıp dünyaca meşhur bu kuşu nerede bulabileceğini sordu Fakat kuşun adresini kimse bilmiyordu. Bu sefer vezir kuşun nerede oturduğunu gidip hükümdardan sordu.

Hükümdar: «Kitaba bakılırsa bu bülbülün evi sahilde olacak» diye vezirine izahat verdi ve:

«Bana bu bülbülü bulacaksınız! Sanatı hakkında fikir edinmem lâzım. Şayet bu akşam yemekten sonra bülbülü karşımda görmezsem hepinizi zindana attırırım.» diye veziri korkuttu.

Vezir: «Aman Allahım» diye kekeliyerek çarçabuk dışarıya fırladı. Mutfakta küçük bir hizmetçi kız efendisinin telâşlı halini görüp meseleyi anlayınca:

«Bülbül mü? Tabiî tanırım» dedi. «Kendisi sahilde annemin kulübesinin az ötesindeki ağaçta oturur. Bazen sofradan artan yemekleri ona götürdüğüm zaman bana güzel şarkılar söyler; o kadar da tatlı öter ki, göz yaşlarımı tutamam, bir tuhaf olurum.»

— Eller yukarı!.

Vezirin sevinçten gözleri parladı. Hizmetçiye, «Eğer o kuşu bulmama yardım edersen seni sarayın bulaşıkçı başılığına tayin ettiririm» dedi.

Vezirle küçük kız hemen ormana doğru yola çıktılar. Yolda uzaktan «Muu. muu...» diye bir ses işittiler. Bunu duyan vezir, «Tamam, işte budur. Ne kuvvetli bir ses, evvelce duymuştum galiba» diye telâşlandı.

«Hayır efendim, bu bir inektir, bülbülün yuvası daha çok uzakta» diye küçük kız utanarak cevap verdi.

Bir müddet sonra bataklık tarafından «Kuak, kuak..» sesleri duyulunca vezir: «Harikulâde, ne kadar tatlı bir nağme, sanki altın bir gırtlaktan çıkıyor» diye bağırdı. Fakat hizmetçi kız: «Bu da kurbağaların sesi» diyerek yine onu mahçup etti.

Tekrar yollarına devam ettiler. Gittiler, gittiler. Birdenbire tatlı bir cıvıltı duyuldu. Küçük kız hemen durup kulak verdi, sonra sevinçle büyük bir ağacın dalında öten ufacık kuşu vezire gösterdi.

Vezir: «Ne!.. bu muu? diye hayret etti. Ben çok daha süslü ve gösterişli bir kuş sanmıştım.»

Sonra «Belki de korkudan rengi atmış, böyle kurşuni olmuştur. Muhakkak bizim ziyaretine gelişimiz onu şaşırtmış olacak» diye düşündü.

Hizmetçi kız ağaca yaklaşıp hükümdarın kendisini dinlemek istediğini söyledi. Bunun üzerine kuş öyle güzel ötmeye başlar ki, vezirin hayretten ağzı açık kaldı, «Varol, varol» diye ellerini çırptı.

El çırpanın hâkanın kendisi olduğunu sanan bülbül : «Efendimiz bir şarkı daha emir buyururlar mı ?» diye sordu. Vezir :

«Pek muhterem bülbül, hükümdarın kendisi gelmedi. Sizi bu akşam saraya davet etmem için bendenizi memur etti. Kıymetli efendimize bu akşam sesinizi dinletirsiniz.»

Bülbül : «Bir sarayın içinde daha hiç şarkı söylemedim, ben açık havaya alışığım, ama mademki hükümdarım böyle arzu etmiş, memnuniyetle geleceğim» diye cevap verdi.

Bu sırada sarayda büyük hazırlıklar yapılıyordu. Hakânın yanında bülbül için altın tüneği olan ufacık bir sahne hazırlanmıştı.

Akşam bülbül saraya gelince salondaki koltuklara saray erkânı yerleşti, hatta küçük hizmetçi kız da mutfağın ileri gelenleri yanında yer aldı.

Nihayet bülbül ötmeye başladı. Az sonra kendisiyle beraber bütün salondakiler hıçkırıklarını tutamadılar. Hükümdarı bile göz yaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Bunu gören bülbül o kadar memnun oldu ki bütün marifetini gösterip en ince ve tatlı nağmeler çıkararak herkesi kendine hayran etti.

Susar susmaz hükümdar : «Sevgili bülbül, sana memleketimin en kıymetli mükâfatı olan pırlatalı ay nişanını veriyorum» diyerek kıymetli madalyonu bülbülün boynuna asmak istedi. Fakat bülbül başını sallayarak bu nişanı kabul etmediğini söyledi. Onun için en büyük mükâfat hükümdarın gözyaşlarıydı.

Herkes bülbülün bu hareketini takdirle karşıladı. Böylece bülbül kısa bir zamanda bütün saray halkının sevgisini alıvermişti.

Hakan kuşun daima sarayda altın bir kafes içinde oturmasına karar verdi. Bülbül yalnız cumartesi ve pazar günleri izinli olacaktı. Ama o günlerde de istediği gibi gezemiyecekti. Çünkü iki ayağına da kurdela bağlanacaktı. Bülbül nereye gitse uşaklara bu kurdelânın ucundan tutarak onun peşinden gideceklerdi. Bu vaziyetten ne kuş, ne de uşaklar memnundu.

Kısa bir müddet sonra bülbül çok meşhur oldu. Pastalara. salçalara velhasıl daha birçok şeylere, hattâ yeni doğan bebeklere bile onun adı verildi.

✦

Bu güzel masalın sonunu merak ediyorsanız gelecek sayımızdaki «Oyuncak Şarkıcı» adlı masalı da okuyun.

UĞURSUZ ŞATO

— 17 —

Şato sahibi ayağa kalkarak kadehini kaldırdı. «Soframa şeref veren aziz misafirlerin sıhhatine !..» Jil Martro, misafirlerin en yaşlı ve en kibarı Marki Folibasla kadeh tokuştururken görünmiyen bir el kadehleri ellerinden alarak fırlattı.

Gür bir ses, «Yaptıklarını misafirlerine anlatayım da bakalım, sofrada kalmağa razı olacaklar mı, Şeytanın Uşağı !» diye haykırdı. Ortalık birden karışıverdi. Konuşanı aramağa başladılar. Martro hiddet içinde kılıcını kınından çekti.

— «Alçak bir korkak değilsen, çık karşıma. Seni bu kılıçla şişleyip kurtlara ziyafet çekeceğim !..» Alen kapıya yaklaştı. Eşikte durarak yüzüğüne dokundu.

— «İşte benim !» dedi ve koridora çıkıp arkasından kapıyı hızla kapadı.

Bütün şatoyu telâş ve korku sardı. Misafirler, ev sahibiyle vedalaşmadan kaçıyorlardı. Jil Martro, sadık Pankrasla birkaç uşak alarak şatonun etrafını tarıyor. Alen de bu telâştan faydalanarak yemek salonuna döndü, karnını güzelce doyurdu.

Alen gece yarısından sonra Jan Terruayı aramağa çıktı. Uzun kemerli bir koridorda 13 kapı vardı. Fakat Alen vurduğu halde bunların hiç birinden ses alamadı. Sütunlardan birine her ihtimale karşı bir işaret yaptı.

— Devam edecek —

KEŞİFLER VE İCADLAR
ANSİKLOPEDİSİ
Büyük küçük herkesin okuması gereken faydalı bir kitap. Hususî kâğıda basılmış, yaldızlı cildli. Fiatı 6 lira.

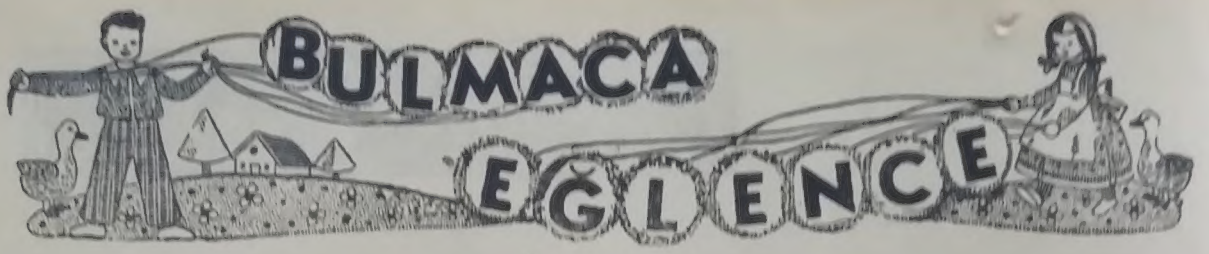

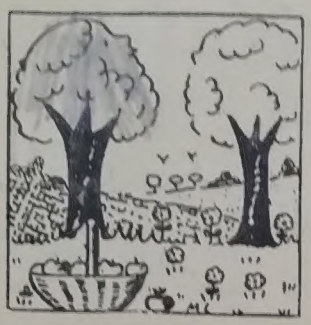

Sepetin içine elmaları dolduran kız nerede acaba ?

Balıkçı nerede, görüyor musunuz ?

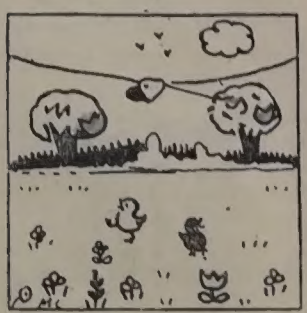

Bu iki civcivin çıktıkları yumurtaların kabukları nerede ?

TAŞ KAPMACA OYUNU

Bu oyun iki çocukla oynanır. İki metre uzunluğunda sağlam bir ip, boylu boyunca yere uzatılır ve uçlarından üç metre uzağa birer taş konur. İki çocuk, ipin uçlarından tutup asılmağa başlar ve karşısındakini kendi tarafındaki taşa doğru sürüklemeğe çalışırlar. Kim daha önce taşa yaklaşır, taşı kapabilirse, oyunu o kazanır.
Haydi bakalım siz de bu oyunu bir kere deneyin. Ama dikkat edin, ip sağlam olsun !

★

TELÂŞA LÜZUM YOK

Bir film çevriliyordu. Rejisör, artiste :
— Azizim, dedi, bir arslan kiraladık. Bu arslan yüz metre kadar sizin arkanızdan gidecek.
Artist heyecanla :
— Yüz metre kadar mı ? diye bağırdı.
Rejisör :
— Evet yüz metre, anladınız mı ?
— Ben anladım ama, bilmem arslan da anladı mı ?

BOŞALTMAK MI DOLDURMAK MI ?

Sarayda bir toplantıya gelen baş vezir kanapesine oturduktan sonra mendil ve enfiye kutusunu masanın üstüne koyar. Padişah huzurunda baş vezirin bu hareketini beğenmez, kaşlarını çatarak :
— Paşa, der, ne oluyor, ceplerini mi boşaltıyorsun.
Baş vezir padişahın kızdığını anlar ve :
— Şevketli sultanımın her halde ceplerimi doldurduğumu katiyen arzu etmiyeceklerine eminim, cevabını verir.

★

ANLAŞILMAZ ŞEY...

Orhan, babasının yazı masasının üzerinde duran yeni ve henüz kesilmemiş bir kitabın yapraklarını karıştırarak düşünceli bir eda ile parmağını kesilmemiş yaprakların arasına sokup :
— Anneciğim, dedi, matbaacılar bu kitabı nasıl bastılar Allah aşkına.

— Kavga dediğin bundan çıkar.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul
Dokuzuncu yıl — 6 Ağustos 1953 — Sayı : 358

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan . *Elsa Muchg* ★ Çeviren : *Nihal Y. Taluy*

— 6 —

— Liza abla, bak Noel Baba sana ne getirdi !

Teo, elinde büyücek bir paketle mutfağa girdi. Paketi kızın eline tıkıştırarak onu gözyaşiyle ıslanmış yanaklarından öptü.

Yemekten sonra hepsi yine ağacın etrafında toplandılar. Ressam çocukluğundan hatırında kalan bir şarkıyı mırıldanıyor, Teo, Kümmerlinin hediye ettiği kalın bir pirizmadan ağaçta yanan mumları seyrediyordu. Kümmerli Baba koltuğunda, Teonun albümüne dalmıştı. Her resmi büyük bir dikkatle, bazan yaklaştırıp, bazan uzaklaştırarak inceliyordu.

Teo sokularak :

— Beğendin mi Kümmerli Baba ? diye sordu.

— Hayatımda bundan güzel bir hediye almamıştım. Onu hiç yanımdan ayırmıyacağım.

Öğretmen, albümün kapağına birkaç çizgiyle, başında haleyle Teonun resmini çizdi ve altına, «Hayatımın ışığı, Teo Aleks'e Kümmerli'nin Neol hediyesi...» diye yazdı.

Az sonra Kümmerli, kahvelerini getiren Lizaya bir zarf uzattı.

— Entarilik kumaş sana Teonun hediyesiydi, dedi. Zarfın içinde, köye gidip gelme paran var. Yarın gider Neoli ve Yılbaşını ailenle beraber geçirirsin. Biz Teo ile kendi kendimize bakarız. Değil mi Teo ?

Liza, yüzünü önlüğüyle örtmüş, yeniden ağlamağa başlamıştı. Bay Kümmerli yarı ciddî, yarı şaka :

— Aman kızım, bugün ne çok ağlıyorsun, dedi. Yoksa bir suçun mu var ?

«Suç» sözünü duyunca Liza toparlandı, neşelenmeğe çalıştı.

— Köye gitmem, dedi. Teo ile yarın patinaje gideriz. Öbür gün onu ormana götürürüm. Karlar altında orman öyle güzel ki !..

Kümmerli memnun, biraz da hayretle,

— Aferin Liza, dedi. Küçüğü bir gün seveceğine emindim zaten.

VII
TATİL HAFTASI

Teo, yeni oyuncakları ve misafirlerin ona getirdikleri şeker, çukulata kutuları arasında kendini Karun kadar zengin hissediyordu. Noelin ikinci günü Liza sözünü tutarak çocuğu ormana götürdü. Dönüşte durmadan gevezelik eden Teo, karlı ormanın güzel bir resmini yapacağını anlatıyordu. Öyle heyecanlıydı ki, merdiven sahanlığından :

— Kümmerli Baba !.. Geldik, Kümmerli Baba !.. diye bağırmağa başladı.

Liza anahtariyle acele acele kapıyı açtı. Kümmerli Babanın yürüyüşünü duyamayınca Teo :

— Ben geldim Kümmerli Baba !.. diye bağırarak odasına koştu. Kapıda durdu. hizmetçi kıza dönerek,

— Daha uyuyor, dedi. Koltuğunda uyuyor...

İhtiyar öğretmen kucağında Teonun albümü açık duruyordu. Bir eli göğsündeydi, öteki koltuğun kenarından sarkmıştı. Teo parmak uçlarına basarak koltuğa yanaştı, sarkan ele dokundu. Yavaşca,

— Günaydın Kümmerli Baba !.. dedi ve ürpererek bir adım geriledi.

— Kümmerli Babaya bir şey olmuş Liza abla !.. Eli buz gibi...

Odaya koşa koşa giren kız ağlıyarak perdeleri indirdi, çocuğu dışarı çıkardı.

Ondan sonra her şey öyle çabuk oluverdi ki, Teo gördüklerini anlıyacak zaman bulamadı. Eski hizmetçileri Sammer Teyze akşam gelip Teoyu evine götürdü. Çocuk geceyi orada geçirdi. Sabah, üstüne büyük gelen siyah bir elbise giydirip Kümmerli Babanın yanına götürdüler. Apartıman kalabalıktı. İhtiyar öğretmen çiçekler arasında yatıyordu. Uykusu o kadar derindi ki, etrafında olup bitenden hiç haberi yoktu. Kızkardeşi gelenleri karşılıyor, getirilen çelenkleri, çiçekleri yerleştiriyordu. Bütün bu işler arasında, ağlıyarak, ağabeyisinin hayatını anlatıyordu.

Teo kalabalığın içinde kendini pek yalnız hissetti, ağlamağa başladı. Bayan Büser, Sammer Teyzeye sertce:

— Götürün şu çocuğu buradan ! dedi.

Teo, kristal pirizmasiyle Kümmerli Babanın komedininin üzerinde bulduğu albümünü alarak apartımandan çıktı.

Daha sonra Teoyu büyük bir bahçeye götürdüler. Orada da kalabalık vardı. Bütün okul çocukları toplanmıştı. Çoğu ağlıyordu. Teo, büyücek bir kıza :

— Kümmerli Babamın nereye gittiğini biliyor musunuz ? diye sordu.

— Göğe...

— Çok kalacak mı orada ?

Kız verecek cevap bulamadı, başını öteye çevirdi. Teonun yanaklarından yaşlar akıyordu.

— Albümünü beraber almadı...

Hazin töreni anlamıyordu. Kalabalık dağılmaya başlayınca Teo, çiçeklerle örtülü toprak tepeciğe yaklaştı. Okul müdürü, Kümmerli Babaya ait bir şeyler anlatıyordu. Çocuk, koynunda sakladığı albümü çıkardı, kapağını koparark yaprakların, beyaz kurdelâlarla süslü büyük bir çelengin altına yerleştirdi.

Mezarlığın kapısında ressam Gud'la karşılaştılar. Liza ressama mezarın bulunduğu yeri tarif etti. Teo, Kümmerli Babaya ait en doğru bilgiyi büyük dostundan alabileceğini biliyordu. Sokulmak istedi. Fakat Bayan Büserin eli onu kıskaç gibi tutuyordu. Gud, kadına dönerek :

— Teoyu ne yapmağı düşünüyorsunuz ? diye sordu.

— Ne bileyim ben ! Ölenin arkasından kötü söylemek gibi olmasın ama, ağabeyim bu çocuğu yanına almakla büyük bir hata işlemiş.

Ressam, Bayan Büsere âdeta tiksinerek baktı. Sözünün bitmesini beklemeden soğuk bir baş selâmiyle ayrıldı. Fakat Bayan Büser gittiğinin farkında değildi. Etrafını alan birkaç komşuya dert yanmağa devam etti :

— Yabancı memleketten gelen çocuğu ne diye evine aldı sanki ! Kimsesiz çocuklar için şehrimizde yetimhane var. Annesi sokakta bırakmış...

Bayan Büser bir aralık yanındaki kadınlara bir şeyler fısıldadı. Sonra tekrar yüksek sesle,

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

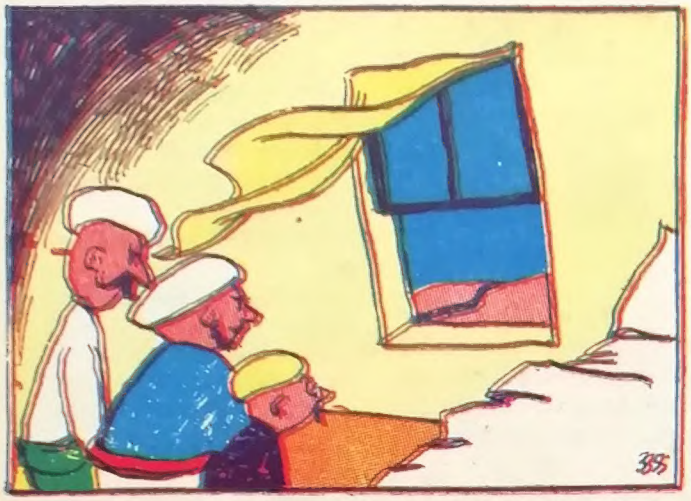

Köpek konuşulanları duymuş, hemen gidip efendisine söylemiş, beraberce kaçmışlardı.

Haydutlar çobanın peşine düştüler. Korkunç bir takip başladı.

Geridekiler artık onları yakalamak üzereydiler. Çoban kendisini niçin kovaladıklarını atına anlattı.

Çobanın atı bunları duyunca haydutların atına geri dönmelerini söyledi.

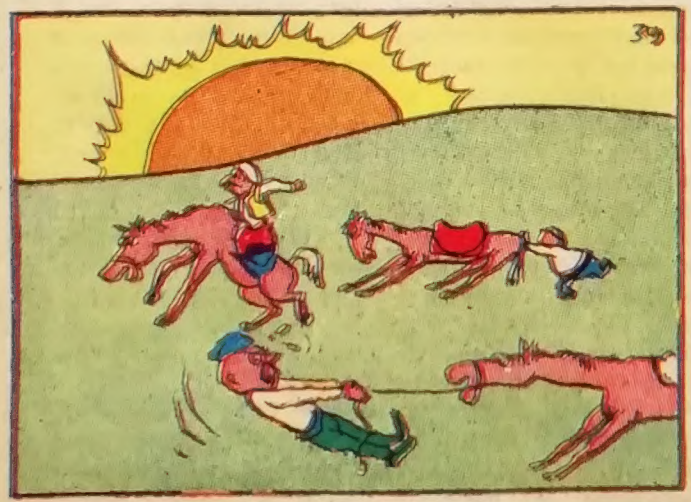

Haydutların atları artık bir adım bile atmıyorlardı. Haydutlar çok kızdılar.

Bir ırmak kıyısına gelmişlerdi. At : «Ben artık çok yoruldum, başınızın çaresine bakın» dedi.

— Devam edecek —